Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Sjette Udvidede Afdeling)

10. september 2025 *

»Regler for institutionerne – Myndigheden for Europæiske Politiske Partier og Europæiske Politiske Fonde – afgørelse, hvorved et politisk parti pålægges en sanktion – artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning (EU, Euratom) nr. 1141/2014 – ansvar uden for kontraktforhold«

I sag T-1189/23,

Patriotes.eu, tidligere Identité et Démocratie Parti (ID Parti), Paris (Frankrig), ved advokat P. Prigent,

sagsøger,

mod

Myndigheden for Europæiske Politiske Partier og Europæiske Politiske Fonde ved P. Schonard og N. Entchev, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Europa-Parlamentet ved S. Alves og J.-C. Puffer, som befuldmægtigede,

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bauer og L. Atzeni, som befuldmægtigede,

og

Europa-Kommissionen ved F. Erlbacher og S. Pardo Quintillán, som befuldmægtigede,

intervenienter,

har

RETTEN (Sjette Udvidede Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden M.J. Costeira (refererende dommer) og dommerne M. Kancheva, C. Mac Eochaidh, P. Zilgalvis og E. Tichy-Fisslberger,

justitssekretær: fuldmægtig L. Ramette,

* Processprog: fransk.

under henvisning til kendelse af 5. marts 2024, ID Parti mod Myndigheden for Europæiske Politiske Partier og Europæiske Politiske Fonde (T-1189/23 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2024:145),

og på grundlag af den skriftlige forhandling

efter retsmødet den 14. maj 2025

afsagt følgende

Dom

1 Med sit søgsmål har sagsøgeren, Patriotes.eu, tidligere Identité et Démocratie Parti (ID Parti), for det første på grundlag af artikel 263 TEUF nedlagt påstand om annullation af afgørelsen truffet af Myndigheden for Europæiske Politiske Partier og Europæiske Politiske Fonde (herefter »Myndigheden«) den 25. oktober 2023, hvorved Myndigheden pålagde sagsøgeren en finansiel sanktion i henhold til artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1141/2014 af 22. oktober 2014 om statut for og finansiering af europæiske politiske partier og europæiske politiske fonde (EUT 2014, L 317, s. 1) (herefter »den anfægtede afgørelse«), og for det andet på grundlag af artikel 268 TEUF nedlagt påstand om erstatning for den skade, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af vedtagelsen af denne afgørelse.

I. Tvistens baggrund

2 Sagsøgeren er en fransk forening, der blev registreret som europæisk politisk parti ved Myndighedens afgørelse af 14. september 2017 om registrering af Mouvement pour une Europe des nations et des libertés (EUT 2018, C 84, s. 5).

3 Den 9. marts 2022 fremsendte sagsøgeren et brev til Myndigheden fra sin formand, hvortil der som bilag var vedhæftet en ajourført liste over medlemmerne af partiets formandskab, hvor navnet på et af dets medlemmer ikke havde fremgået siden den 16. februar 2022 (herefter »det omtvistede formandskabsmedlem«).

4 Oplysningen om, at det omtvistede formandskabsmedlem siden den 16. februar 2022 ikke længere havde været medlem af sagsøgerens formandskab, blev ikke straks anført på sagsøgerens websted og sociale medier, idet det omtvistede formandskabsmedlem her fortsatte med at fremgå som medlem af sagsøgerens formandskab.

5 På denne baggrund fremsendte Myndigheden den 23. marts 2023 en anmodning om oplysninger til sagsøgeren om modstriden mellem på den ene side meddelelsen af 9. marts 2022 og på den anden side de offentliggjorte oplysninger på sagsøgerens websted og sociale medier.

6 Den 14. juni 2023 besluttede Myndigheden efter flere udvekslinger af skrivelser med sagsøgeren at indlede en undersøgelse af sagsøgeren vedrørende mulige urigtige oplysninger om sammensætningen af partiets formandskab og gav sagsøgeren mulighed for at fremsætte bemærkninger og foreslå korrigerende foranstaltninger som omhandlet i artikel 29 i forordning nr. 1141/2014.

7 Ved skrivelse af 28. september 2023 meddelte sagsøgeren efter at have udskiftet sit tidligere websted med et nyt, som ikke længere henviste til det omtvistede formandskabsmedlem som medlem af formandskabet, at partiet havde besluttet at opretholde de offentliggjorte oplysninger på sine sociale medier, hvor det omtvistede formandskabsmedlem blev fremstillet som nuværende medlem af formandskabet.

8 Den 25. oktober 2023 pålagde Myndigheden ved den anfægtede afgørelse – efter flere yderligere udvekslinger af skrivelser mellem parterne – i henhold til artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 sagsøgeren en finansiel sanktion på et beløb svarende til 5% af sagsøgerens årsbudget, dvs. 47 020,54 EUR, med den begrundelse, at sagsøgeren på sine sociale medier havde opretholdt urigtige oplysninger, der fremstillede det omtvistede formandskabsmedlem som nuværende medlem af formandskabet, selv om han ikke var det, hvilket udgør en overtrædelse af den nævnte artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014.

II. Parternes påstande

9 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Det fastslås, at artikel 6 i forordning nr. 1141/2014 er ulovlig, og »følgelig« annulleres Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens afgørelse (EU, Euratom) 2021/1271 af 26. juli 2021 om udnævnelse af direktøren for Myndigheden for Europæiske Politiske Partier og Europæiske Politiske Fonde (EUT 2021, L 277, s. 145).

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Myndigheden tilpligtes at betale 55 000 EUR i erstatning for den skade, der er lidt som følge af vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

– Myndigheden tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

10 Myndigheden har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

11 Parlamentet har nedlagt påstand om, at sagsøgerens ulovlighedsindsigelser forkastes.

12 Rådet har nedlagt påstand om, at Myndigheden frifindes.

III. Retlige bemærkninger

A. Rettens kompetence til at pådømme sagsøgerens første påstand

13 Med det første led i den første påstand har sagsøgeren nedlagt påstand om, at det fastslås, at artikel 6 i forordning nr. 1141/2014 er ulovlig.

14 I denne henseende skal det erindres, at det i forbindelse med en påstand om annullation af en individuel bebyrdende afgørelse i henhold til artikel 277 TEUF er muligt at gøre gældende, at den almengyldige retsakt, på grundlag af hvilken denne afgørelse er blevet vedtaget, er ulovlig. Kun Unionens retsinstanser har nemlig i medfør af sidstnævnte bestemmelse kompetence til at fastslå, at en almengyldig retsakt er ulovlig, og til at drage konsekvenserne af den uanvendelighed, der følger heraf, for så vidt angår den individuelle retsakt, der er anfægtet for disse (jf. dom af 14.12.2018, GQ m.fl. mod Kommissionen, T-525/16, EU:T:2018:964, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).

15 Unionens retsinstansers konstatering af en ulovlighed i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 277 TEUF har imidlertid ikke retsvirkninger erga omnes, eftersom denne konstatering, selv om den medfører, at den anfægtede individuelle retsakt er ulovlig, bevarer den almengyldige retsakt i retsordenen uden at berøre lovligheden af de øvrige retsakter, som er blevet vedtaget på grundlag heraf, og som ikke er blevet anfægtet inden for søgsmålsfristen (jf. dom af 14.12.2018, GQ m.fl. mod Kommissionen, T-525/16, EU:T:2018:964, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis).

16 Det følger heraf, at Unionens retsinstanser i forbindelse med en påstand om annullation af en individuel bebyrdende retsakt ganske vist har kompetence til lejlighedsvis at erklære en generel bestemmelse, hvorpå den anfægtede akt er støttet, for ulovlig, men ikke har kompetence til at medtage sådanne konstateringer i deres domskonklusioner (jf. dom af 14.12.2018, GQ m.fl. mod Kommissionen, T-525/16, EU:T:2018:964, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

17 Det første led i sagsøgerens første påstand skal derfor afvises som følge af manglende kompetence.

18 Med det andet led i den første påstand har sagsøgeren nedlagt påstand om, at afgørelse 2021/1271 »følgelig« annulleres.

19 I denne henseende skal det bemærkes, at for så vidt som det første led i den første påstand er blevet afvist som følge af manglende kompetence og det andet led i denne påstand er betinget af, at det første led tiltrædes, er det andet led uden genstand.

B. Realiteten

1. Annullationspåstandene

20 Til støtte for sine annullationspåstande har sagsøgeren fremsat 11 anbringender, der i det væsentlige vedrører

– en tilsidesættelse af begrundelsespligten

– en tilsidesættelse af retten til at blive hørt

– en ulovlighedsindsigelse vedrørende artikel 6 i forordning nr. 1141/2014 samt tilsidesættelse af princippet om upartiskhed og princippet om god forvaltning

– en tilsidesættelse af procedurereglerne og af retten til god forvaltning

– en tilsidesættelse af retten til en uafhængig og upartisk domstol

– en tilsidesættelse af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. iv), i forordning nr. 1141/2014, sammenholdt med artikel 24, stk. 4, heri, og af samme forordnings artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi)

– en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling

– magtfordrejning

– en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

– en tilsidesættelse af ytringsfriheden og foreningsfriheden

– en tilsidesættelse af princippet om lovhjemmel for strafansvar og straf.

21 Før undersøgelsen af sagsøgerens anbringender skal der indledningsvis erindres om den lovgivningsmæssige ramme og det system af sanktioner, der er fastsat ved forordning nr. 1141/2014, samt den sanktion, der blev pålagt ved den anfægtede afgørelse.

a) Indledende bemærkninger vedrørende den lovgivningsmæssige ramme og det system af sanktioner, der er fastsat ved forordning nr. 1141/2014

22 Forordning nr. 1141/2014 fastsætter i overensstemmelse med sin artikel 1 bestemmelser om statut for og finansiering af politiske partier og politiske fonde på europæisk plan.

23 Det anføres i 7., 8. og 12. betragtning til forordning nr. 1141/2014, at europæiske politiske partier har en europæisk retlig status, som opnås ved registrering og medfører en række rettigheder og forpligtelser.

24 Navnlig er europæiske politiske partier i henhold til artikel 9, stk. 5, i forordning nr. 1141/2014 forpligtet til at underrette Myndigheden om ændringer af de dokumenter eller den statut, der er indgivet med henblik på deres ansøgning om registrering.

25 Europæiske politiske partiers overholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i forordning nr. 1141/2014, kontrolleres af forskellige kontrolmyndigheder.

26 Navnlig fastsætter artikel 24, stk. 2, første afsnit, og artikel 24, stk. 4, første afsnit, i forordning nr. 1141/2014 følgende:

»2. Myndigheden skal kontrollere europæiske politiske partiers og europæiske politiske fondes overholdelse af deres forpligtelser i henhold til denne forordning, navnlig hvad angår artikel 3, artikel 4, stk. 1, litra a), b) og d)-f), artikel 5, stk. 1, litra a)-e) og g), artikel 9, stk. 5 og 6, samt artikel 20, 21 og 22.

[…]

4. De europæiske politiske partier og europæiske politiske fonde skal fremlægge alle oplysninger, som myndigheden, Europa-Parlamentets anvisningsberettigede, Revisionsretten, Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) eller medlemsstaterne måtte anmode om, og som er nødvendige med henblik på at gennemføre de kontroller, de er ansvarlige for i henhold til denne forordning.«

27 Myndigheden er endvidere, således som det fremgår af ottende betragtning til og artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1141/2014, oprettet med det formål at pålægge europæiske politiske partier og europæiske politiske fonde sanktioner i henhold til denne forordning.

28 I denne henseende fastsætter forordning nr. 1141/2014, således som det anføres i 31. betragtning, et klart, stærkt og afskrækkende system af sanktioner for at sikre effektiv, proportional og ensartet overholdelse af forpligtelserne vedrørende europæiske politiske partiers og europæiske politiske fondes aktiviteter, idet dette system også skal overholde ne bis in idem-princippet, efter hvilket sanktioner ikke kan pålægges to gange for samme overtrædelse.

29 Sanktionerne er fastsat i artikel 27 i forordning nr. 1141/2014. Navnlig fastsætter denne forordnings artikel 27, stk. 2, 4 og 5, følgende:

»2. Myndigheden pålægger finansielle sanktioner i følgende situationer:

a) overtrædelser, der ikke kan kvantificeres

[…]

iv) hvor et europæisk politisk parti eller en europæisk politisk fond har tilsidesat de forpligtelser, der er fastsat i artikel 23, stk. 1, eller artikel 24, stk. 4

[…]

vi) når et europæisk politisk parti eller en europæisk politisk fond på et tidspunkt bevidst har udeladt at fremlægge oplysninger eller bevidst har fremlagt ukorrekte eller misvisende oplysninger, eller hvis de organer, der i henhold til denne forordning er bemyndiget til at revidere eller foretage kontroller af modtagerne af midler fra Den Europæiske Unions almindelige budget, finder uregelmæssigheder i årsregnskaberne, som i henhold til de internationale regnskabsstandarder, der er fastsat i artikel 2 i forordning (EF) nr. 1606/2002, anses for at udgøre væsentlige udeladelser eller fejlagtige oplysninger vedrørende poster

[…]

4. Med henblik på stk. 2 og 3 pålægges et europæisk politisk parti eller en europæisk politisk fond følgende finansielle sanktioner:

a) I tilfælde af overtrædelser, der ikke kan kvantificeres, en fast procentdel af det årlige budget for det pågældende europæiske politiske parti eller den pågældende europæiske politiske fond:

– 5% eller

– 7,5%, hvis der er tale om samvirkende overtrædelser, eller

– 20%, hvis den pågældende overtrædelse er et gentagelsestilfælde, eller

– en tredjedel af de ovenfor fastsatte procentsatser, hvis det pågældende europæiske politiske parti eller den pågældende europæiske politiske fond frivilligt har anmeldt overtrædelsen, før myndigheden officielt har indledt en undersøgelse, selv i tilfælde af samvirkende

overtrædelser eller gentagelsestilfælde, og det pågældende parti eller den pågældende fond har truffet passende korrigerende foranstaltninger

– 50% af årsbudgettet for det pågældende europæiske politiske parti eller den pågældende europæiske politiske fond i det foregående år, når det eller den ved en dom er konstateret at have deltaget i ulovlige aktiviteter, der skader Unionens økonomiske interesser, jf. artikel 106, stk. 1, i finansforordningen

[…]

5. Såfremt et europæisk politisk parti eller en europæisk politisk fond har begået samvirkende overtrædelser af denne forordning, pålægges kun den sanktion, der er fastsat for den mest alvorlige overtrædelse, medmindre andet fremgår af stk. 4, litra a).«

30 Artikel 29, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1141/2014 fastsætter følgende:

»1. Før der træffes endelig afgørelse om nogle af de sanktioner, der er omhandlet i artikel 27, skal myndigheden eller Europa-Parlamentets anvisningsberettigede give det europæiske politiske parti eller den europæiske politiske fond mulighed for at indføre de foranstaltninger, der er nødvendige for at rette op på situationen inden for en rimelig tidsfrist, som normalt ikke må overstige en måned. Myndigheden eller Europa-Parlamentets anvisningsberettigede skal navnlig give mulighed for at rette skrive- og regnefejl, om nødvendigt fremlægge yderligere dokumenter eller oplysninger eller rette mindre fejl.

2. Hvis et europæisk politisk parti eller en europæisk politisk fond ikke har truffet korrigerende foranstaltninger inden for den fastsatte tidsfrist som omhandlet i stk. 1, træffes der afgørelse om pålæggelse af passende sanktioner, jf. artikel 27.«

b) Indledende bemærkninger om den sanktion, der blev pålagt ved den anfægtede afgørelse

31 I den anfægtede afgørelse fastslog Myndigheden for det første i 19.-33. betragtning en tilsidesættelse i henhold til artikel 27, stk. 2, litra a), nr. iv), i forordning nr. 1141/2014, sammenholdt med samme forordnings artikel 24, stk. 4, som følge af de ufuldstændige og selvmodsigende svar, som sagsøgeren i forbindelse med deres korrespondance havde givet den vedrørende de offentliggjorte oplysninger. For det andet fastslog Myndigheden i 34.-44. betragtning til den anfægtede afgørelse en tilsidesættelse i henhold til samme forordnings artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), med den begrundelse, at sagsøgeren på sine sociale medier havde opretholdt urigtige oplysninger om, at det omtvistede formandskabsmedlem var nuværende medlem af formandskabet, selv om han ikke længere var det. Myndigheden anførte dog i 54. betragtning til den anfægtede afgørelse, at den sanktion for en bevidst handling, der er fastsat i artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, var en lex specialis, som i lyset af samme forordnings artikel 27, stk. 5, absorberede den sanktion, der ellers ville være blevet pålagt i henhold til forordningens artikel 27, stk. 2, litra a), nr. iv), sammenholdt med samme forordnings artikel 24, stk. 4, eftersom den vedrørte de samme faktiske omstændigheder i forbindelse med det omtvistede formandskabsmedlem. I den anfægtede afgørelses artikel 1 pålagde Myndigheden således kun sagsøgeren en finansiel sanktion for den tilsidesættelse, der er omhandlet i artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, med et sanktionsniveau svarende til 5% af sagsøgerens årsbudget.

32 I denne henseende skal det for det første erindres, at uanset hvilke betragtninger der danner grundlag for en beslutning, er det kun denne beslutnings konklusion, der kan afføde retsvirkninger og følgelig være bebyrdende. De opfattelser, der fremføres i betragtningerne til en beslutning, kan ikke som sådanne gøres til genstand for et annullationssøgsmål og kan kun undergives Unionens retsinstansers prøvelse, hvis de som begrundelse for en bebyrdende retsakt er nødvendige til støtte for retsaktens konklusion (jf. dom af 1.2.2012, Région wallonne mod Kommissionen, T-237/09, EU:T:2012:38, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

33 Eftersom de opfattelser, der i den foreliggende sag er fremført i 19.-33. betragtning til den anfægtede afgørelse vedrørende en tilsidesættelse i henhold til artikel 27, stk. 2, litra a), nr. iv), i forordning nr. 1141/2014, sammenholdt med samme forordnings artikel 24, stk. 4, ikke er nødvendige til støtte for den anfægtede afgørelses konklusion, kan de ikke undergives en prøvelse.

34 For det andet skal det bemærkes, at det som anført i præmis 29 ovenfor følger af artikel 27, stk. 4, litra a), første og andet led, i forordning nr. 1141/2014, at der i tilfælde af overtrædelser, der ikke kan kvantificeres, pålægges en finansiel sanktion svarende til 5% af det europæiske politiske partis årsbudget, og at denne sanktion, hvis der er tale om samvirkende overtrædelser, skal svare til 7,5% af dette årsbudget. Endvidere følger det af samme artikels stk. 5, at i tilfælde af samvirkende overtrædelser pålægges kun den sanktion, der er fastsat for den mest alvorlige overtrædelse, medmindre andet fremgår af denne artikels stk. 4, litra a).

35 Den sanktion, der skal pålægges et europæisk politisk parti i tilfælde af overtrædelser, der ikke kan kvantificeres, afhænger således af det antal overtrædelser, der er begået. Hvis der er tale om en situation, hvor det fastslås, at der er begået en enkelt overtrædelse, der ikke kan kvantificeres, skal der pålægges en finansiel sanktion svarende til 5% af det europæiske politiske partis årsbudget i henhold til artikel 27, stk. 4, litra a), første led, i forordning nr. 1141/2014. Hvis der derimod er tale om en situation, hvor det fastslås, at der i forbindelse med samme ulovlige handling er begået mindst to overtrædelser, der ikke kan kvantificeres, er der tale om samvirkende overtrædelser som omhandlet i denne forordnings artikel 2, nr. 12), og i denne situation skal der pålægges en finansiel sanktion svarende til 7,5% af det europæiske politiske partis årsbudget i henhold til samme forordnings artikel 27, stk. 4, litra a), andet led.

36 Henset til den klare ordlyd af artikel 27, stk. 4, litra a), første led, i forordning nr. 1141/2014 har Myndigheden således ikke nogen skønsmargen ved fastsættelsen af den finansielle sanktion, som finder anvendelse på overtrædelser, der ikke kan kvantificeres. Denne konklusion ændres ikke af artikel 27, stk. 5, i forordning nr. 1141/2014, således som det fremgår af den heri anvendte formulering »medmindre andet fremgår af stk. 4, litra a)«.

37 Sagsøgerens 6. og 11. anbringende skal undersøges samlet i lyset af disse betragtninger.

c) Det 6. og det 11. anbringende, som i det væsentlige vedrører en tilsidesættelse af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. iv), i forordning nr. 1141/2014, sammenholdt med artikel 24, stk. 4, heri, af samme forordnings artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), og af princippet om lovhjemmel for strafansvar og straf

38 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at Myndigheden kun kan sanktionere et europæisk politisk parti, hvis dette parti direkte fremlægger ukorrekte oplysninger for Myndigheden, og at oplysninger, der direkte meddeles offentligheden, ikke er omfattet af forordning nr. 1141/2014.

39 I forbindelse med det sjette anbringende har sagsøgeren således i det væsentlige gjort gældende, at Myndigheden, da den pålagde sagsøgeren en finansiel sanktion, tilsidesatte dels artikel 27, stk. 2, litra a), nr. iv), i forordning nr. 1141/2014, sammenholdt med artikel 24, stk. 4, heri, dels artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i samme forordning og foretog urigtige skøn.

40 I forbindelse med det 11. anbringende er sagsøgeren i det væsentlige af den opfattelse, at Myndigheden, da den pålagde sagsøgeren en finansiel sanktion, endvidere tilsidesatte princippet om lovhjemmel for strafansvar og straf.

41 Myndigheden har gjort gældende, at det sjette anbringende er uvirksomt, at de argumenter vedrørende fortolkningen af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, som blev fremsat i forbindelse med replikken, ikke kan antages til realitetsbehandling, og at dette anbringende under alle omstændigheder er ugrundet.

42 Hvad angår det 11. anbringende er Myndigheden af den opfattelse, at det bør forkastes som ugrundet.

43 I lyset af parternes argumenter skal det indledningsvis undersøges, om det sjette anbringende er virksomt, og om de argumenter vedrørende fortolkningen af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, som blev fremsat i forbindelse med replikken, kan antages til realitetsbehandling.

1) Spørgsmålet om, hvorvidt det sjette anbringende er virksomt

44 Myndigheden har gjort gældende, at det sjette anbringende er uvirksomt, for så vidt som sagsøgeren har sammenblandet forholdene vedrørende tilsidesættelsen i henhold til artikel 27, stk. 2, litra a), nr. iv), i forordning nr. 1141/2014, sammenholdt med samme forordnings artikel 24, stk. 4, som ikke har været genstand for en sanktion, og forholdene vedrørende tilsidesættelsen i henhold til samme forordnings artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), som har været genstand for en sanktion.

45 Som svar på en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse til besvarelse i retsmødet, der blev truffet på grundlag af artikel 89, stk. 2, litra c), i Rettens procesreglement, har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at det sjette anbringende var virksomt, for så vidt som det vedrørte argumenterne vedrørende en tilsidesættelse af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014.

46 I denne henseende skal det erindres, at det følger af fast retspraksis, at i forbindelse med et annullationssøgsmål skal et anbringende, som ikke kan medføre den annullation, som sagsøgeren har nedlagt påstand om, selv hvis det bygger på et rigtigt grundlag, forkastes som irrelevant (kendelse af 26.2.2013, Castiglioni mod Kommissionen, T-591/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2013:94, præmis 45, og dom af 15.1.2015, Frankrig mod Kommissionen, T-1/12, EU:T:2015:17, præmis 73; jf. i denne retning også dom af 21.9.2000, EFMA mod Rådet, C-46/98 P, EU:C:2000:474, præmis 38).

47 I den foreliggende sag fremgår det af sagsøgerens skrivelser, at denne i det væsentlige har påberåbt sig en tilsidesættelse af for det første artikel 27, stk. 2, litra a), nr. iv), i forordning nr. 1141/2014, sammenholdt med denne forordnings artikel 24, stk. 4, og for det andet samme forordnings artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi).

48 I stævningens punkt 135 og 136 har sagsøgeren nemlig henvist til artikel 24 og artikel 27, stk. 2, i forordning nr. 1141/2014. Endvidere har sagsøgeren i stævningens punkt 139 med henvisning til disse bestemmelser gjort gældende, at Myndigheden kun kan sanktionere et europæisk politisk parti, hvis dette parti »frivilligt og bevidst har fremlagt ukorrekte oplysninger for [Myndigheden]«, og i stævningens punkt 140-152 har sagsøgeren gjort gældende, at dette, henset til begivenhedernes rækkefølge, ikke var tilfældet i den foreliggende sag. I øvrigt har sagsøgeren i stævningens punkt 159 i det væsentlige gjort gældende, at »[f]or så vidt som Myndigheden fik mulighed for at udøve sin kontrol af sammensætningen af [sagsøgerens] organer, idet et mødereferat, der skal anses for at være autentisk, medmindre det modsatte bevises, blev fremsendt til Myndigheden, og idet det er åbenlyst, at den (utilsigtede) undladelse af at ajourføre webstedet ikke havde nogen indvirkning på Myndighedens kontrol«, kan der ikke konstateres nogen tilsidesættelse af artikel 24 og 27 i forordning nr. 1141/2014.

49 Det fremgår således af sagsøgerens argumenter, som er anført i præmis 48 ovenfor, at disse argumenter tager sigte på for det første at godtgøre, at sagsøgeren fremsendte korrekte oplysninger til Myndigheden, således at denne kunne udøve sin kontrolbeføjelse, og at sagsøgeren derfor ikke kan foreholdes nogen tilsidesættelse af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. iv), i forordning nr. 1141/2014, sammenholdt med samme forordnings artikel 24, stk. 4, og for det andet at et europæisk politisk parti kun kan sanktioneres, hvis det bevidst fremlægger ukorrekte oplysninger for Myndigheden, og at Myndigheden, eftersom dette ikke var tilfældet i den foreliggende sag, har tilsidesat artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014.

50 Denne fortolkning bekræftes af, at sagsøgeren i replikken har henvist til en »[t]ilsidesættelse af artikel 24 og 27 i [forordning nr. 1141/2014] og et urigtigt skøn ved anvendelsen af disse bestemmelser i den foreliggende sag«.

51 I denne sammenhæng må det lægges til grund, således som sagsøgeren i det væsentlige gjorde gældende i retsmødet, at mens argumenterne vedrørende en tilsidesættelse af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. iv), i forordning nr. 1141/2014, sammenholdt med samme forordnings artikel 24, stk. 4, er uvirksomme, for så vidt som de er rettet mod begrundelser, der ikke udgør grundlaget for konklusionen i den anfægtede afgørelse, og dermed ikke kan medføre, at denne afgørelse annulleres, i overensstemmelse med den retspraksis, der er anført i præmis 46 ovenfor, er dette ikke tilfældet for argumenterne vedrørende en tilsidesættelse af samme forordnings artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi).

52 Det sjette anbringende er dermed uvirksomt for så vidt angår argumenterne vedrørende en tilsidesættelse af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. iv), i forordning nr. 1141/2014, sammenholdt med samme forordnings artikel 24, stk. 4, og virksomt for så vidt angår argumenterne vedrørende en tilsidesættelse af samme forordnings artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi).

53 Det er således nødvendigt at videreføre bedømmelsen og undersøge, om sagsøgerens argumenter vedrørende fortolkningen af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, som blev fremsat i forbindelse med replikken, kan antages til realitetsbehandling.

2) Spørgsmålet om, hvorvidt de argumenter vedrørende fortolkningen af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, der blev fremsat i forbindelse med replikken, kan antages til realitetsbehandling

54 I replikken har sagsøgeren konstateret, at der er to mulige fortolkninger af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014. Sagsøgeren har gjort gældende, at det følger af en udvidende fortolkning, at denne bestemmelse giver Myndigheden beføjelse til at sanktionere enhver udspredning af ukorrekte eller misvisende oplysninger, uanset modtageren og kommunikationsmediet, selv hvis Myndigheden ikke er blevet vildledt. Ifølge en streng fortolkning giver denne artikel kun Myndigheden beføjelse til at sanktionere en overførsel af ukorrekte eller misvisende oplysninger til Myndigheden. Efter sagsøgerens opfattelse er sidstnævnte fortolkning i overensstemmelse med lovgivers hensigt, som er at give Myndigheden mulighed for at udøve sin kontrolbeføjelse, og fremgår af ordlyden af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, som omhandler situationer, hvor det europæiske politiske parti fremlægger eller burde have fremlagt oplysninger.

55 I duplikken har Myndigheden nedlagt påstand om, at disse argumenter skal anses for at være fremført for sent og dermed afvises. Den har gjort gældende, at de hverken er knyttet til det 6. eller det 11. anbringende, som er fremsat i stævningen.

56 Som svar på en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse til besvarelse i retsmødet, som blev truffet på grundlag af procesreglementets artikel 89, stk. 2, litra c), har sagsøgeren i det væsentlige gjort gældende, at disse argumenter kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som sagsøgeren i stævningen har fremsat argumenter herfor.

57 I denne henseende skal det erindres, at nye anbringender i henhold til procesreglementets artikel 84, stk. 1, ikke må fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

58 Ifølge retspraksis finder procesreglementets artikel 84, stk. 1, ligeledes anvendelse på klagepunkter eller argumenter (jf. dom af 14.7.2021, AQ mod eu-LISA, T-164/19, ikke trykt i Sml., EU:T:2021:456, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis).

59 Imidlertid skal et anbringende eller et argument, der udgør en uddybning af et anbringende, der tidligere er fremsat direkte eller indirekte i stævningen, antages til realitetsbehandling (jf. i denne retning dom af 24.9.2019, Yanukovych mod Rådet, T-301/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:676, præmis 74 og den deri nævnte retspraksis).

60 For at et nyt argument kan anses for en uddybning af et tidligere fremsat anbringende eller klagepunkt, skal det være tilstrækkeligt tæt knyttet til de oprindeligt fremførte argumenter eller klagepunkter i stævningen, til at det kan anses for at være en del af den normale udvikling i forhandlingerne i en retssag (jf. dom af 20.11.2017, Petrov m.fl. mod Parlamentet, T-452/15, EU:T:2017:822, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

61 I den foreliggende sag må det fastslås, således som Myndigheden har påpeget, at sagsøgeren i stævningen i forbindelse med det sjette anbringende ikke udtrykkeligt har fremsat argumenter vedrørende »rækkevidden« af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014.

62 Det skal dog bemærkes, at sagsøgeren, således som det fremgår af præmis 48 ovenfor, i stævningens punkt 139 har gjort gældende, at Myndigheden kun kan sanktionere et europæisk politisk parti, hvis dette parti »frivilligt og bevidst har fremlagt ukorrekte oplysninger for [Myndigheden]«, i stævningens punkt 140-152 har anført, at dette, henset til begivenhedernes rækkefølge, ikke var tilfældet i den foreliggende sag, og herefter har konstateret, at Myndigheden på trods af denne omstændighed i det væsentlige lagde til grund, at sagsøgerens adfærd var omfattet af »anvendelsesområdet for artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i [forordning nr. 1141/2014]«. Endvidere har sagsøgeren i stævningens punkt 154 påpeget, at Myndigheden selv havde fremhævet, at den var blevet »klart oplyst om formandskabets sammensætning«.

63 Disse opfattelser svarer netop til den »strenge« fortolkning, som sagsøgeren anførte i replikken og har argumenteret for, dvs. den fortolkning, at der i henhold til artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 kun kan pålægges en sanktion, hvis et europæisk politisk parti bevidst fremlægger ukorrekte oplysninger for Myndigheden.

64 Under alle omstændigheder bemærkes, at sagsøgeren i det 11. anbringende – i modsætning til det af Myndigheden anførte – med henvisning til artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 i det væsentlige har gjort gældende, at det ikke fulgte af denne bestemmelse, at Myndigheden kunne sanktionere et europæisk politisk parti for en offentliggørelse af oplysninger på dets sociale medier.

65 De argumenter, som sagsøgeren fremsatte i forbindelse med replikken som omhandlet i præmis 54 ovenfor, er dermed tilstrækkeligt nært knyttet til de argumenter, der blev udviklet i stævningen, og kan derfor antages til realitetsbehandling.

3) Spørgsmålet om, hvorvidt det 6. og det 11. anbringende er velbegrundede

66 I 34.-44. betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog Myndigheden indledningsvis, at artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, henset til sin ordlyd og sit formål, skulle fortolkes således, at denne bestemmelse havde til formål at sanktionere et europæisk politisk partis desinformation af offentligheden med hensyn til dets strukturelle og finansielle kendetegn. Myndigheden har påpeget, at sagsøgeren i den foreliggende sag i oplysninger offentliggjort på sine sociale medier havde nævnt det omtvistede formandskabsmedlem som et nuværende medlem af formandskabet, selv om han på tidspunktet for offentliggørelsen af disse oplysninger ikke længere var medlem, og på et ukendt tidspunkt besluttede at opretholde disse oplysninger med viden om, at de var urigtige, hvorfor det måtte konstateres, at sagsøgeren havde forsæt. Myndigheden fastslog, at sagsøgeren ved på sine sociale medier at opretholde de offentliggjorte oplysninger, der nævnte det omtvistede formandskabsmedlem som et nuværende medlem af formandskabet, med viden om, at de var urigtige, bevidst fremlagde ukorrekte oplysninger og således opfyldte kriterierne i artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014.

67 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 skal fortolkes således, at denne bestemmelse vedrører situationer, hvor det europæiske politiske parti bevidst fremlægger ukorrekte oplysninger for Myndigheden. Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at Myndigheden, da den pålagde sagsøgeren en finansiel sanktion i henhold til denne bestemmelse med den begrundelse, at sagsøgeren på sine sociale medier havde opretholdt offentliggjorte oplysninger, der nævnte det omtvistede

formandskabsmedlem som et nuværende medlem af formandskabet, med viden om, at de var urigtige, begik en retlig fejl, foretog urigtige skøn og tilsidesatte princippet om lovhjemmel for strafansvar og straf.

68 Myndigheden har bestridt sagsøgerens argumenter. Den har i det væsentlige gjort gældende, at det følger af en fortolkning ud fra ordlyden af, sammenhængen for og formålet med artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, at ukorrekte oplysninger, som gøres tilgængelige for offentligheden, når de vedrører statutten for eller finansieringen af europæiske politiske partier, ikke er udelukket fra denne bestemmelses anvendelsesområde. Den er således af den opfattelse, at den, da den pålagde sagsøgeren en finansiel sanktion i henhold til denne bestemmelse, ikke begik en retlig fejl eller foretog urigtige skøn og heller ikke tilsidesatte retssikkerhedsprincippet, idet princippet om lovhjemmel for strafansvar og straf ikke finder anvendelse i den foreliggende sag.

69 I lyset af parternes argumenter skal der først foretages en fortolkning af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014.

i) Fortolkningen af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014

70 Som nævnt i præmis 29 ovenfor har artikel 27, stk. 2, i forordning nr. 1141/2014 følgende ordlyd:

»2. Myndigheden pålægger finansielle sanktioner i følgende situationer:

a) overtrædelser, der ikke kan kvantificeres

[…]

vi) når et europæisk politisk parti eller en europæisk politisk fond på et tidspunkt bevidst har udeladt at fremlægge oplysninger eller bevidst har fremlagt ukorrekte eller misvisende oplysninger, eller hvis de organer, der i henhold til denne forordning er bemyndiget til at revidere eller foretage kontroller af modtagerne af midler fra Den Europæiske Unions almindelige budget, finder uregelmæssigheder i årsregnskaberne, som i henhold til de internationale regnskabsstandarder, der er fastsat i artikel 2 i forordning (EF) nr. 1606/2002, anses for at udgøre væsentlige udeladelser eller fejlagtige oplysninger vedrørende poster.«

71 Det fremgår af begrundelsen for den anfægtede afgørelse som anført i præmis 66 ovenfor, at Myndigheden pålagde sagsøgeren en finansiel sanktion i henhold til artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 med den begrundelse, at sagsøgeren bevidst havde fremlagt ukorrekte oplysninger.

72 Fortolkningen af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 skal derfor begrænses til situationer, hvor det pågældende europæiske politiske parti på et tidspunkt bevidst har fremlagt ukorrekte oplysninger.

73 Det følger af fast retspraksis, at der skal foretages en fortolkning ud fra ordlyden af, sammenhængen for og formålet med artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 (jf. i denne retning dom af 25.6.2020, A m.fl. (Vindmøller i Aalter og Nevele), C-24/19, EU:C:2020:503, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis). I denne forbindelse skal der tages hensyn til den omstændighed, at de EU-retlige bestemmelser er affattet på flere forskellige sprog, og at alle sprogversionerne er autentiske, hvilket kan gøre det nødvendigt at foretage en

sammenligning af sprogversioner (jf. dom af 14.7.2016, Letland mod Kommissionen, T-661/14, EU:T:2016:412, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis; jf. i denne retning også dom af 26.1.2021, Hessischer Rundfunk, C-422/19 og C-423/19, EU:C:2021:63, præmis 65).

– *Ordlydsfortolkning*

74 For det første skal det konstateres, at artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, således som Myndigheden har gjort gældende, ikke angiver modtageren af eller overførselsmetoden for de ukorrekte oplysninger.

75 Det skal dog bemærkes, at udtrykket »fremlagt«, som anvendes i denne bestemmelse, i normal sprogbrug betegner en præsentation, meddelelse eller forelæggelse af det, der er påkrævet.

76 Endvidere må det konstateres, at udtrykket »fremlægge«, som er knyttet til ordet »oplysninger«, i andre bestemmelser i forordning nr. 1141/2014 anvendes til at betegne de europæiske politiske partiers og europæiske politiske fondes overførsel til forskellige kompetente myndigheder af oplysninger, der er nødvendige inden for en processuel ramme. Dette gælder navnlig denne forordnings artikel 23, stk. 4, artikel 24, stk. 4, første afsnit, artikel 25, stk. 6, og artikel 29, stk. 1.

77 Det skal derimod bemærkes, at når der i forordning nr. 1141/2014 tales om overførsel af oplysninger til offentligheden, anvendes udtrykket »være tilgængelig«, således som det fremgår af 41. betragtning, og at der i forbindelse med oplysninger, der skal offentliggøres på internettet, anvendes udtrykkene »være tilgængelige« og »offentliggør«, således som det fremgår af henholdsvis artikel 7, stk. 1, og artikel 32.

78 Det bemærkes desuden, at der på dette punkt ikke er nogen modstrid mellem den franske version og de øvrige sprogversioner, navnlig den engelske, den tyske, den italienske og den spanske version af forordning nr. 1141/2014.

79 På denne baggrund taler udtrykket »fremlagt ukorrekte oplysninger«, som anvendes i artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, for den fortolkning, at dette udtryk betegner en præsentation, meddelelse eller forelæggelse af påkrævede oplysninger, som er ukorrekte.

80 For det andet bemærkes, at adverbiet »bevidst« i normal sprogbrug betegner en handling, der udføres med en hensigt og forsætligt.

81 Udtrykket »bevidst har fremlagt ukorrekte oplysninger« taler således for den fortolkning, at et europæisk politisk parti på tidspunktet for præsentationen, meddelelsen eller forelæggelsen af de påkrævede oplysninger er vidende om, at de er urigtige, men bevidst beslutter at præsentere, meddele eller forelægge dem.

82 For det tredje betegner udtrykket »på et tidspunkt« i normal sprogbrug, at en begivenhed kan indtræffe på et hvilket som helst tidspunkt i løbet af en given periode.

83 I den sammenhæng, hvori artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 indgår, indebærer udtrykket »på et tidspunkt«, at det europæiske politiske parti på et hvilket som helst tidspunkt beslutter bevidst at præsentere, meddele eller forelægge nødvendige oplysninger, som er ukorrekte.

84 I modsætning til hvad Myndigheden har gjort gældende, tilsigtes det i redaktionel henseende med anvendelsen af udtrykket »på et tidspunkt« ikke at udtrykke en hensigt fra lovgivers side om at undlade at kræve opfyldelse af en betingelse, der begrænser anvendelsen til visse omstændigheder i forbindelse med overførslen, men snarere at tilføje en tidsmæssig præcisering.

85 Ovenstående betragtninger taler for en ordlydsfortolkning af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, hvorefter denne bestemmelse finder anvendelse på situationer, hvor det europæiske politiske parti på et hvilket som helst tidspunkt beslutter bevidst at præsentere, meddele eller forelægge nødvendige oplysninger, som er ukorrekte, med viden om, at de er urigtige.

– *Fortolkning ud fra sammenhængen*

86 For det første skal det erindres, at forordning nr. 1141/2014, således som det fremgår af præmis 22 ovenfor, fastsætter den retlige og finansielle ramme for europæiske politiske partier.

87 Hvad angår den retlige ramme følger det af artikel 8, stk. 1, og artikel 9, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1141/2014, at de europæiske politiske partier indgiver deres ansøgning om registrering til Myndigheden, og at denne behandler ansøgningen med henblik på at fastslå, om disse partier opfylder betingelserne for registrering og overholder forvaltningsbestemmelserne, bl.a. vedrørende statutterne, og træffer beslutning om at registrere dem eller ej. Som anført i præmis 24 ovenfor meddeler de europæiske politiske partier endvidere i henhold til denne forordnings artikel 9, stk. 5, Myndigheden ændringer af de dokumenter eller den statut, der er indgivet med henblik på ansøgning om registrering. I henhold til forordningens artikel 10, stk. 1, og artikel 10, stk. 3, fjerde afsnit, kontrollerer Myndigheden regelmæssigt, at de europæiske politiske partier fortsat opfylder betingelserne for registrering og forvaltningsbestemmelserne, og hvis dette ikke længere er tilfældet, kan den beslutte at afregistrere dem. Desuden følger det af samme forordnings artikel 24, stk. 2, første afsnit, at Myndigheden skal kontrollere europæiske politiske partiers overholdelse af forpligtelserne vedrørende disse betingelser og bestemmelser.

88 Hvad angår den finansielle ramme kan de europæiske politiske partier, når de er registreret, under visse betingelser i henhold til artikel 17, stk. 1, og artikel 20, stk. 1 og 7, i forordning nr. 1141/2014 indgive en ansøgning til Parlamentet om finansiering via Unionens almindelige budget, modtage donationer fra fysiske eller juridiske personer og modtage bidrag fra deres medlemmer. De er dog i henhold til denne forordnings artikel 23, stk. 1, og artikel 20, stk. 2-4, forpligtet til at fremsende deres årsregnskaber og støttebilag, en ekstern revisionsrapport om årsregnskaberne samt listen over alle deres donorer og bidragydere og deres respektive donationer og bidrag til Myndigheden. Overholdelsen af deres forpligtelser vedrørende finansiering sikres i henhold til samme forordnings artikel 24, stk. 2, af Myndigheden og af Parlamentets anvisningsberettigede.

89 Det følger af de bestemmelser, der er anført i præmis 88 ovenfor, at europæiske politiske partier er forpligtet til både ved deres registrering, og så længe de eksisterer, at fremlægge oplysninger for Myndigheden om betingelserne for registrering og forvaltningsbestemmelserne, bl.a. vedrørende statutterne, samt om deres finansielle situation ved bl.a. at fremsende deres årsregnskaber, en ekstern revisionsrapport samt listen over deres donorer og bidragydere og disses respektive donationer og bidrag.

90 For det andet bemærkes, at Myndigheden i henhold til artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 1141/2014, opretter og forvalter et register over europæiske politiske partier og europæiske politiske fonde.

91 Det bemærkes ligeledes, at det følger af anden betragtning til og artikel 1 i Kommissionens delegerede forordning (EU, Euratom) 2015/2401 af 2. oktober 2015 om indhold og funktion af registret over europæiske politiske partier og fonde (EUT 2015, L 333, s. 50), vedtaget i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 1141/2014, at registret over europæiske politiske partier og europæiske politiske fonde er opbevaringssted for data, detaljerede oplysninger og dokumenter, der indgives som led i en ansøgning om registrering som europæisk politisk parti eller europæisk politisk fond samt alle data, detaljerede oplysninger og dokumenter, der indgives efterfølgende.

92 Det følger af femte betragtning til og artikel 3, stk. 1, i delegeret forordning 2015/2401, at Myndigheden udsteder standardudskrifter fra registret over europæiske politiske partier og europæiske politiske fonde og udleverer dem til alle fysiske og juridiske personer, som anmoder herom.

93 Det anføres således i fjerde betragtning til delegeret forordning 2015/2401, at registret over europæiske politiske partier og europæiske politiske fonde er en offentlig tjeneste, som sikrer gennemsigtighed, ansvarlighed og retssikkerhed, og Myndigheden driver dette register på en måde, der sikrer passende adgang til det og attestering af de dokumenter og oplysninger, registret indeholder.

94 Endvidere skal det konstateres, at det i 33. betragtning til forordning nr. 1141/2014 anføres, at for at sikre gennemsigtighed og styrke kontrollen og de europæiske politiske partiers og europæiske politiske fondes demokratiske ansvarlighed skal oplysninger, der betragtes som værende af afgørende offentlig interesse, navnlig vedrørende deres statut, medlemskab, regnskaber, donorer og donationer, bidrag og tilskud modtaget fra Den Europæiske Unions almindelige budget, offentliggøres.

95 I henhold til artikel 32, stk. 1, litra a) og d)-f), i forordning nr. 1141/2014 offentliggør Parlamentet efter bemyndigelse fra sin anvisningsberettigede eller fra Myndigheden på et dertil oprettet websted bl.a. statutter for alle registrerede europæiske politiske partier, de dokumenter, der er indgivet som en del af ansøgningen om registrering, og derefter alle ændringer, der indberettes i denne henseende, samt deres årsregnskaber og eksterne revisionsrapporter, navnene på deres donorer og disses tilhørende donationer eller bidrag, som indberettes.

96 Det følger af de foregående bestemmelser, at oplysningerne om europæiske politiske partier, navnlig oplysninger, der betragtes som værende af afgørende offentlig interesse, skal stilles til rådighed for offentligheden af de kompetente myndigheder, som Myndigheden er en del af, med henblik på at offentligheden får passende adgang hertil.

97 Det skal derimod bemærkes, at forordning nr. 1141/2014 ikke fastsætter nogen forpligtelse for de europæiske politiske partier til at stille oplysninger til rådighed for offentligheden. De eneste bestemmelser i forordning nr. 1141/2014, som omhandler europæiske politiske partiers tilgængeliggørelse af oplysninger for offentligheden, er nemlig dels 32. betragtning, dels artikel 31 med overskriften »Forelæggelse af oplysning for borgerne«, som fastsætter, at europæiske politiske partier i forbindelse med valg til Parlamentet kan informere borgerne om forbindelsen mellem dem og deres tilknyttede nationale politiske partier og kandidater. Ud over det forhold, at disse bestemmelser begrænser anvendelsesområdet for forelæggelse af oplysninger for borgerne til særlige omstændigheder, nærmere bestemt valg til Parlamentet og det specifikke spørgsmål om forbindelsen mellem de europæiske politiske partier og deres tilknyttede nationale politiske partier og kandidater, fastsætter de en mulighed – og ikke en forpligtelse – for de europæiske politiske partier for at informere borgerne.

98 For det tredje bemærkes, at de andre typer overtrædelser end den, der er omhandlet i præmis 72 ovenfor, idet disse andre typer er fastsat i artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, indebærer sanktioner i tilfælde af, at de europæiske politiske partier ikke overholder kravene om fremsendelse af oplysninger til de kompetente myndigheder. Hvad angår situationer, hvor »et europæisk politisk parti eller en europæisk politisk fond på et tidspunkt bevidst har udeladt at fremlægge oplysninger eller bevidst har fremlagt ukorrekte eller misvisende oplysninger«, er det nemlig tilstrækkeligt at erindre, at forordning nr. 1141/2014 som nævnt i præmis 97 ovenfor ikke indeholder nogen bestemmelse, som kræver, at de europæiske politiske partier fremlægger oplysninger for offentligheden, hvorfor en sanktion for en bevidst undladelse af at fremlægge oplysninger kun kan fortolkes således, at den vedrører de oplysninger, som de politiske partier er forpligtet til at fremsende til kontrolmyndighederne inden for rammerne af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til denne forordning.

99 Hvad angår situationer, hvor »de organer, der i henhold til [forordning nr. 1141/2014] er bemyndiget til at revidere eller foretage kontroller af modtagerne af midler fra Den Europæiske Unions almindelige budget, finder uregelmæssigheder i årsregnskaberne, som i henhold til de internationale regnskabsstandarder […] anses for at udgøre væsentlige udeladelser eller fejlagtige oplysninger vedrørende poster«, er det tilstrækkeligt at bemærke, at denne type overtrædelse indebærer, at europæiske politiske partier sanktioneres, når uregelmæssigheder i deres årsregnskaber konstateres af de organer, der er bemyndiget til at revidere eller foretage kontroller.

100 Det ovenfor anførte taler for en fortolkning ud fra den sammenhæng, hvori artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 indgår, hvorefter denne bestemmelse finder anvendelse på situationer, hvor det europæiske politiske parti bevidst fremlægger ukorrekte oplysninger for de kompetente myndigheder, som Myndigheden er en del af.

101 For så vidt som Myndigheden har gjort gældende, at den i henhold til artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1141/2014 er forpligtet til i medfør af sine kontrolkompetencer at efterprøve korrektheden af de svar, som de europæiske politiske partier fremsender direkte til den, er det tilstrækkeligt at konstatere, at denne bestemmelse fastsætter, at Myndigheden regelmæssigt kontrollerer, at de registreringsbetingelser, der er fastsat i artikel 3, og de forvaltningsbestemmelser, der er fastsat i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a), b) og d)-f), samt artikel 5, stk. 1, litra a)-e) og g), i forordning nr. 1141/2014, fortsat overholdes af de registrerede europæiske politiske partier og europæiske politiske fonde. Henvisningen til disse bestemmelser bekræfter, at registrerede politiske partier skal fremlægge korrekte oplysninger for myndigheden inden for rammerne af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til denne forordning.

– *Formålsfortolkning*

102 For det første skal det i første række bemærkes, at 1. betragtning til forordning nr. 1141/2014 henviser til artikel 10, stk. 4, TEU og artikel 12, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvorefter politiske partier på europæisk plan bidrager til at skabe en europæisk politisk bevidsthed og til at udtrykke unionsborgernes vilje. Endvidere anføres det i 23. betragtning til samme forordning, at kriterierne for tildeling af de begrænsede midler via Den Europæiske Unions almindelige budget bør afspejle »de europæiske politiske partiers mål om fuldt ud at deltage i Unionens demokratiske liv og blive aktive aktører i Unionens repræsentative demokrati for effektivt at udtrykke EU-borgernes synspunkter, holdninger og politiske vilje«. Det fremgår af disse betragtninger, at det endemål, der forfølges med forordning nr. 1141/2014, er at styrke den europæiske politiske bevidsthed og det europæiske repræsentative demokrati.

103 I anden række skal det bemærkes, at 24. betragtning til forordning nr. 1141/2014 henviser til idéen om at gøre finansieringen af europæiske politiske partier mere gennemsigtig og undgå potentielt misbrug af finansieringsreglerne. Det samme gælder 34. betragtning til denne forordning, som henviser til idéen om »den legitime offentlige interesse i åbenhed omkring finansieringen af europæiske politiske partier«, og 38. betragtning, som henviser til hensigten om at sikre åben finansiering og åbenhed om medlemskab af europæiske partier. I 33. betragtning til denne forordning anføres det, at »[f]or at sikre gennemsigtighed […] skal oplysninger, der betragtes som værende af afgørende offentlig interesse […], offentliggøres«. Heraf følger, at styrkelsen af gennemsigtigheden omkring europæiske politiske partier er et andet af de formål, der forfølges med forordning nr. 1141/2014.

104 I tredje række bemærkes, at 26. betragtning til forordning nr. 1141/2014 omhandler idéen om styrkelse af »europæiske politiske partiers […] regnskabspligt og ansvarlighed«. Endvidere nævner 33. betragtning til denne forordning europæiske politiske partiers »demokratiske ansvarlighed« med hensyn til regnskabsaflæggelse. Heraf følger, at styrkelsen af europæiske politiske partiers regnskabspligt ligeledes er et af de formål, der forfølges med forordning nr. 1141/2014.

105 For det andet skal det konstateres, at lovgiver i 33. betragtning til forordning nr. 1141/2014 har præciseret, at »[f]or at sikre gennemsigtighed og styrke kontrollen og de europæiske politiske partiers og europæiske politiske fondes demokratiske ansvarlighed skal oplysninger, der betragtes som værende af afgørende offentlig interesse, navnlig vedrørende deres statut, medlemskab, regnskaber, donorer og donationer, bidrag og tilskud modtaget fra Den Europæiske Unions almindelige budget samt oplysninger om afgørelser, der er truffet af myndigheden og Europa-Parlamentets anvisningsberettigede vedrørende registrering, finansiering og sanktioner, offentliggøres«. Det anføres ligeledes, at »[indførelsen af] regler, der sikrer, at disse oplysninger er offentligt tilgængelige, er den mest effektive måde til sikring af lige vilkår og en retfærdig konkurrence mellem politiske kræfter og opretholde en åben, gennemsigtig og demokratisk lovgivnings- og valgproces, der styrker borgernes og vælgernes tillid til det europæiske repræsentative demokrati og generelt forebygger korruption og magtmisbrug«.

106 Som det fremgår af præmis 95 ovenfor, offentliggøres de oplysninger, der er omhandlet i 33. betragtning, i henhold til artikel 32, stk. 1, i forordning nr. 1141/2014, af Parlamentet efter bemyndigelse fra dets anvisningsberettigede eller fra Myndigheden på et dertil oprettet websted.

107 Endvidere anføres det i 34. betragtning til forordning nr. 1141/2014, at »[o]ffentliggørelsen af donationer over 3 000 EUR pr. år og pr. donor bør muliggøre effektiv offentlig kontrol med forbindelserne mellem donorer og europæiske politiske partier«.

108 Det fremgår af de ovenfor anførte betragtninger og bestemmelser, at lovgiver med vedtagelsen af forordning nr. 1141/2014 tilsigtede at opfylde de formål, der er nævnt i præmis 102-104 ovenfor, ved at indføre regler med henblik på at sikre, at oplysninger om europæiske politiske partier, der betragtes som værende af afgørende offentlig interesse, gøres tilgængelige for offentligheden af de kompetente myndigheder for at give offentligheden mulighed for passende adgang til disse oplysninger og for at føre effektiv kontrol med disse partiers aktiviteter.

109 I denne henseende er det tilstrækkeligt at bemærke, at lovgiver som nævnt i præmis 105 ovenfor udtrykkeligt anførte i 33. betragtning til forordning nr. 1141/2014, at indførelsen af sådanne regler »er den mest effektive måde […] [at] opretholde en åben, gennemsigtig og demokratisk lovgivnings- og valgproces, der styrker borgernes og vælgernes tillid til det europæiske repræsentative demokrati«.

110 Ovenstående betragtninger gør det muligt at anlægge en formålsfortolkning af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, hvorefter denne bestemmelse finder anvendelse på situationer, hvor det europæiske politiske parti bevidst fremlægger ukorrekte oplysninger for de kompetente myndigheder inden for rammerne af de regler, der er nævnt i præmis 108 ovenfor.

111 Dette er i øvrigt, hvad Myndigheden selv har gjort gældende i svarskriftets punkt 96, hvori det anføres, at formålet med artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 er at »sikre Myndighedens evne til at varetage sine kontrolopgaver […] og offentliggøre nøjagtige strukturelle og finansielle elementer over for offentligheden, bl.a. på grundlag af oplysninger indhentet fra de europæiske politiske partier«.

112 I modsætning til hvad Myndigheden har gjort gældende, er en sådan fortolkning hverken i strid med artikel 10, stk. 4, TEU eller med det af Myndigheden påberåbte »formål om integritet, som borgerne har krav på«. I denne henseende må det lægges til grund, at europæiske politiske partier ved at fremlægge korrekte oplysninger for Myndigheden, med henblik på at offentligheden får adgang til pålidelige oplysninger, der betragtes som værende af afgørende offentlig interesse, utvivlsomt bidrager til skabelsen af en europæisk politisk bevidsthed og til det af Myndigheden påberåbte »formål om integritet, som borgerne har krav på«.

113 En sådan fortolkning er i øvrigt, i modsætning til hvad Myndigheden har gjort gældende, egnet til at sikre den effektive virkning af forordning nr. 1141/2014. Sanktioneringen af europæiske politiske partier for bevidst at fremlægge ukorrekte oplysninger for Myndigheden har til formål at tilskynde disse partier til at fremsende korrekte oplysninger til Myndigheden, med henblik på at offentligheden får passende adgang til oplysninger, der betragtes som værende af afgørende offentlig interesse.

114 For så vidt som Myndigheden har gjort gældende, at de oplysninger, der fremsendes til den, er uden værdi, hvis de ikke svarer til dem, som de europæiske politiske partier meddeler offentligheden, er det tilstrækkeligt at bemærke, i lighed med Myndigheden selv, at den i henhold til artikel 24, stk. 2, første afsnit, i forordning nr. 1141/2014 er tillagt kontrolbeføjelser, og at de europæiske politiske partier i henhold til denne artikels stk. 4 er forpligtet til at fremlægge alle oplysninger for Myndigheden, som er nødvendige med henblik på at gennemføre de kontroller, den er ansvarlig for.

115 Tilsvarende bemærkes, at for så vidt som Myndigheden har gjort gældende, at der ikke er nogen formodning for, at de oplysninger, der fremlægges for den, er »mere sandfærdige« end dem, der meddeles offentligheden, fastsætter forordning nr. 1141/2014 – i modsætning til de oplysninger, som meddeles offentligheden – forpligtelser med hensyn til de oplysninger, der fremlægges for Myndigheden, og at Myndigheden i tvivlstilfælde råder over de midler, der er nødvendige for at forsikre sig om rigtigheden af de oplysninger, der fremlægges for den.

116 Endvidere er det hvad angår Myndighedens argumenter om, at borgerne ville miste enhver tillid til den, og at formålet med de oplysninger, der fremsendes til den, ville blive draget i tvivl i tilfælde af en overførsel af oplysninger med et andet indhold end dem, der offentliggøres af de europæiske politiske partier, tilstrækkeligt at erindre om, at det som nævnt i præmis 109 ovenfor anføres i 33. betragtning til forordning nr. 1141/2014, at indførelsen af regler, der sikrer, at oplysninger om europæiske politiske partier, der betragtes som værende af afgørende offentlig interesse, gøres offentligt tilgængelige af de kompetente myndigheder, er »den mest effektive måde […] [at] opretholde en åben, gennemsigtig og demokratisk lovgivnings- og valgproces, der styrker

borgernes og vælgernes tillid til det europæiske repræsentative demokrati og generelt forebygger korruption og magtmisbrug«. De regler, der er fastsat ved forordning nr. 1141/2014, tager således allerede hensyn til de bekymringer, som Myndigheden har givet udtryk for i denne henseende.

117 På baggrund af ovenstående betragtninger skal artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, for så vidt som denne bestemmelse vedrører situationer, hvor det pågældende europæiske politiske parti på et tidspunkt bevidst har fremlagt ukorrekte oplysninger, fortolkes således, at den finder anvendelse på situationer, hvor det europæiske politiske parti bevidst fremlægger ukorrekte oplysninger for de kompetente myndigheder, som Myndigheden er en del af, inden for rammerne af de forpligtelser, der påhviler det i henhold til denne forordning.

118 Herefter skal bedømmelsen videreføres ved at undersøge anvendelsen af denne bestemmelse i den foreliggende sag.

ii) Anvendelsen af artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 i den foreliggende sag

119 Som det fremgår af præmis 66 ovenfor, pålagde Myndigheden sagsøgeren en finansiel sanktion i henhold til artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 med den begrundelse, at sagsøgeren på sine sociale medier havde opretholdt offentliggjorte oplysninger, der nævnte det omtvistede formandskabsmedlem som et nuværende medlem af formandskabet, med viden om, at oplysningerne var urigtige.

120 Det skal for det første konstateres, at artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 som nævnt i præmis 117 ovenfor finder anvendelse på situationer, hvor det europæiske politiske parti bevidst fremlægger ukorrekte oplysninger for Myndigheden inden for rammerne af de forpligtelser, der påhviler det i henhold til denne forordning.

121 For det andet finder artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014, således som det fremgår af denne bestemmelses ordlyd, anvendelse på situationer, hvor et europæisk politisk parti bevidst »fremlægger« ukorrekte oplysninger. Verbet »opretholde«, som i sædvanlig sprogbrug betyder at »beholde«, »bevare« eller »undlade at ændre«, har ikke samme rækkevidde som verbet »fremlægge«, der som omhandlet i præmis 75 ovenfor betegner idéen om at præsentere, meddele eller forelægge det, der er påkrævet.

122 Heraf følger, at Myndigheden, da den pålagde sagsøgeren en finansiel sanktion i henhold til artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i forordning nr. 1141/2014 med den begrundelse, at sagsøgeren på sine sociale medier havde opretholdt offentliggjorte oplysninger, der nævnte det omtvistede formandskabsmedlem som et nuværende medlem af formandskabet, med viden om, at oplysningerne var urigtige, begik en retlig fejl, der medfører, at den anfægtede afgørelse skal annulleres.

123 I lyset af ovenstående betragtninger skal den anfægtede afgørelse annulleres, uden at der er behov for at undersøge de øvrige argumenter, der er fremført i forbindelse med det 6. og det 11. anbringende, eller sagsøgerens øvrige anbringender.

2. Påstanden om erstatning

124 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Myndigheden tilpligtes at betale erstatning for de skader, som sagsøgeren angiveligt har lidt. Sagsøgeren har identificeret to skader, som partiet har opgjort til 55 000 EUR.

125 Myndigheden har bestridt sagsøgerens argumenter.

126 Indledningsvis skal det erindres, at erstatningssøgsmålet udgør et selvstændigt retsmiddel, som ikke tilsigter en ophævelse af en bestemt foranstaltning, men derimod erstatning for tab, som er forårsaget af en institution (jf. i denne retning dom af 2.12.1971, Zuckerfabrik Schöppenstedt mod Rådet, 5/71, EU:C:1971:116, præmis 3).

127 I henhold til artikel 340, stk. 2, TEUF skal Unionen nemlig for så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader forvoldt af dets institutioner eller af dets ansatte under udøvelsen af deres hverv.

128 Det følger af fast retspraksis, at det er en forudsætning for Unionens ansvar uden for kontraktforhold og gennemførelsen af kravet om erstatning for det lidte tab i henhold til artikel 340, stk. 2, TEUF, at en række betingelser skal være opfyldt med hensyn til den retsstridige adfærd, der foreholdes institutionerne, det eventuelle tab samt årsagssammenhængen mellem denne adfærd og det påberåbte tab (jf. dom af 18.3.2010, Trubowest Handel og Makarov mod Rådet og Kommissionen, C-419/08 P, EU:C:2010:147, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

129 Hvad indledningsvis angår betingelsen om den retsstridige adfærd, som en institution eller et organ lægges til last, kræver retspraksis, at det fastslås, at der er sket en tilstrækkelig kvalificeret overtrædelse af en bestemmelse, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder. Hvad angår kravet om, at tilsidesættelsen skal være tilstrækkelig kvalificeret, er det væsentligste kriterium ved afgørelsen heraf, om den pågældende EU-institution eller det pågældende EU-organ åbenbart og groft har tilsidesat grænserne for sin skønsmæssige beføjelse. Såfremt den pågældende institution råder over et stærkt begrænset eller intet skøn, kan selve den omstændighed, at der er begået en overtrædelse af EU-retten, være tilstrækkelig til at bevise, at der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret krænkelse (jf. dom af 8.11.2017, De Nicola mod Den Europæiske Unions Domstol, T-99/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:790, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

130 Hvad endvidere angår betingelsen om, at der er indtrådt et tab, kan Unionen kun ifalde ansvar, såfremt sagsøgeren har lidt et »faktisk og reelt« tab. Det påhviler sagsøgeren at føre bevis ved Unionens retsinstanser for tabets indtræden og omfang (jf. dom af 8.11.2017, De Nicola mod Den Europæiske Unions Domstol, T-99/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:790, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

131 Endelig for så vidt angår betingelsen om, at der skal være en årsagsforbindelse mellem den påståede adfærd og det påberåbte tab, skal nævnte tab fremgå tilstrækkeligt klart af den påklagede adfærd, idet sidstnævnte skal være den afgørende årsag til tabet, mens der ikke er nogen forpligtelse til at erstatte ethvert, eventuelt fjernt, tab i forbindelse med en ulovlig situation. Det tilkommer sagsøgeren at føre bevis for årsagsforbindelsen mellem den påberåbte adfærd og det påståede tab (jf. dom af 8.11.2017, De Nicola mod Den Europæiske Unions Domstol, T-99/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:790, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

132 Når en af de tre betingelser for, at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold, ikke er opfyldt, vil Unionen være at frifinde i det hele, idet det ikke er nødvendigt at undersøge, om de øvrige to betingelser er opfyldt. I øvrigt er Unionens retsinstanser ikke forpligtet til at undersøge, om betingelserne er opfyldt i en bestemt rækkefølge (jf. dom af 8.11.2017, De Nicola mod Den Europæiske Unions Domstol, T-99/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:790, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

133 Sagsøgerens påstand om erstatning skal undersøges i lyset af disse betragtninger.

a) Den materielle skade

134 Sagsøgeren har gjort gældende, at partiet, eftersom det blev pålagt en finansiel sanktion til et beløb svarende til 5% af sit årsbudget, måtte afhjælpe reduktionen af sit budget med andre midler. Sagsøgeren har i øvrigt afholdt udgifter, navnlig til advokater og i forbindelse med, at partiets ansatte skulle udføre andre opgaver end de oprindeligt planlagte, med henblik på at sikre partiets forsvar. Sagsøgeren har opgjort den materielle skade til 25 000 EUR.

135 Myndigheden har bestridt sagsøgerens argumenter.

136 For det første er det, for så vidt som sagsøgeren har gjort gældende, at partiet har måttet afholde advokatudgifter, tilstrækkeligt at erindre, at det følger af fast retspraksis, at de udgifter, parterne har afholdt under retssagen, ikke som sådanne under nogen omstændigheder kan betragtes som et særligt tab i forhold til sagsomkostningerne (dom af 10.6.1999, Kommissionen mod Montorio, C-334/97, EU:C:1999:290, præmis 54, og kendelse af 14.9.2005, Ehcon mod Kommissionen, T-140/04, EU:T:2005:321, præmis 79; jf. i denne retning også dom af 8.11.2011, Idromacchine m.fl. mod Kommissionen, T-88/09, EU:T:2011:641, præmis 98). Dette argument skal derfor forkastes.

137 For det andet skal det, for så vidt som sagsøgeren har gjort gældende, at partiet har måttet anvende sine ansatte til andre opgaver end de oprindeligt planlagte med henblik på hurtigt at sikre sit forsvar, bemærkes, at Retten allerede har fastslået, at en anerkendelse af, at udgifter afholdt under proceduren forud for den retslige procedure må anses for et tab, der kan kræves erstattet inden for rammerne af en erstatningssag, vil være i strid med princippet om, at udgifter, der afholdes i denne fase, ikke erstattes (jf. dom af 16.6.2021, EF mod Regionsudvalget, T-355/19, EU:T:2021:369, præmis 144 (ikke trykt i Sml.) og den deri nævnte retspraksis). Det samme gælder de udgifter, som sagsøgeren angiveligt har afholdt i forbindelse med, at partiets ansatte skulle deltage i arbejdet med at sikre partiets forsvar. Dette argument skal derfor ligeledes forkastes.

138 Hvad for det tredje angår den omstændighed, at sagsøgeren har »måttet afhjælpe reduktionen af sit budget med andre midler«, må det fastslås, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget bevis for rigtigheden og omfanget af de forhold, der udgør det tab, som partiet hævder at have lidt. Ifølge den retspraksis, der er anført i præmis 130 ovenfor, påhviler det sagsøgeren at føre bevis ved Unionens retsinstanser for tabets indtræden og omfang. Dette argument kan derfor heller ikke tiltrædes.

139 Sagsøgerens påstand om erstatning skal derfor forkastes, for så vidt som den vedrører den materielle skade.

b) Den ikke-økonomiske skade

140 Sagsøgeren har gjort gældende, at partiet har lidt en ikke-økonomisk skade, for så vidt som det på grund af reduktionen af sit budget var nødsaget til at indskrænke sine kommunikationsaktiviteter og kampagneoperationer. I øvrigt blev denne skade forværret af en imageskade som følge af udbredelsen af den anfægtede afgørelse. Sagsøgeren har opgjort den ikke-økonomiske skade til 30 000 EUR.

141 Myndigheden har bestridt sagsøgerens argumenter.

142 Hvad for det første angår den omstændighed, at sagsøgeren angiveligt på grund af reduktionen af sit budget var nødsaget til at indskrænke sine kommunikationsaktiviteter og kampagneoperationer, skal det bemærkes, at det følger af retspraksis, at selv om fremlæggelse eller angivelse af beviser ikke nødvendigvis betragtes som en betingelse for at anerkende en sådan skade, påhviler det i det mindste den sagsøgende part at godtgøre, at den adfærd, der lægges den berørte institution til last, kan påføre denne en sådan skade (jf. dom af 16.10.2014, Evropaïki Dynamiki mod Kommissionen, T-297/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:888, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis; jf. i denne retning også dom af 28.1.1999, BAI mod Kommissionen, T-230/95, EU:T:1999:11, præmis 39).

143 I den foreliggende sag har sagsøgeren imidlertid ikke identificeret nogen objektiv omstændighed, som er egnet til at støtte det argument, der er nævnt i præmis 140 ovenfor, og ikke fremlagt noget bevis for indskrænkningen af partiets kommunikationsaktiviteter og kampagneoperationer, som gør det muligt at fastslå rigtigheden af den hævdede ikke-økonomiske skade.

144 Hvad for det andet angår imageskaden skal det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at en juridisk person principielt kan tilkendes erstatning for ikke-økonomisk skade (jf. i denne retning dom af 28.1.1999, BAI mod Kommissionen, T-230/95, EU:T:1999:11, præmis 37, og af 15.10.2008, Camar mod Kommissionen, T-457/04 og T-223/05, ikke trykt i Sml., EU:T:2008:439, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis), og at der kan være tale om ikke-økonomisk skade i form af skade på den nævnte persons image eller omdømme (jf. i denne retning dom af 9.7.1999, New Europe Consulting og Brown mod Kommissionen, T-231/97, EU:T:1999:146, præmis 53 og 69, af 8.11.2011, Idromacchine m.fl. mod Kommissionen, T-88/09, EU:T:2011:641, præmis 70-76, og af 25.11.2014, Safa Nicu Sepahan mod Rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, præmis 80-85).

145 Det skal endvidere erindres, at annullationen af en ulovlig retsakt ifølge retspraksis i sig selv kan udgøre en passende og principielt tilstrækkelig erstatning for den ikke-økonomiske skade, som retsakten kan have forvoldt, medmindre sagsøgeren godtgør at have lidt en ikke-økonomisk skade, som kan adskilles fra den ulovlighed, der danner grundlag for annullationen, og som ikke kan erstattes fuldt ud ved denne annullation (jf. dom af 14.9.2017, Bodson m.fl. mod EIB, T-504/16 og T-505/16, EU:T:2017:603, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).

146 I den foreliggende sag må det fastslås, at sagsøgeren blot har gjort gældende, at »Myndigheden foretog en omfattende udspredning på sine egne kommunikationsmedier« af den anfægtede afgørelse, men ikke fremlagt noget forhold, som er egnet til at godtgøre, at denne udspredning påvirkede tredjemænds eller tredjeparters adfærd over for sagsøgeren. Denne udspredning synes således ikke at have tiltrukket mere opmærksomhed end den efterfølgende konstatering af den anfægtede afgørelses ulovlighed vil tiltrække. Sagsøgeren har dermed ikke godtgjort, at der foreligger en ikke-økonomisk skade, som kan adskilles fra den ulovlighed, der danner grundlag for annullationen af den anfægtede afgørelse.

147 Heraf følger, at sagsøgerens påstand om erstatning ligeledes skal forkastes, for så vidt som den vedrører den ikke-økonomiske skade.

148 På baggrund af ovenstående betragtninger skal sagsøgerens påstand om erstatning forkastes.

Sagsomkostninger

149 Det følger af procesreglementets artikel 134, stk. 3, at hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, bærer hver part sine egne omkostninger.

150 For så vidt som sagsøgeren i den foreliggende sag har fået medhold i sin påstand om annullation af den anfægtede afgørelse, mens sagsøgerens påstand om Unionens ansvar uden for kontraktforhold er blevet forkastet, tilpligtes sagsøgeren og Myndigheden hver at bære deres egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

151 I øvrigt følger det af procesreglementets artikel 138, stk. 1, at medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, hver bærer deres egne omkostninger. Derfor skal Parlamentet, Rådet og Kommissionen hver bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Sjette Udvidede Afdeling)

1) Afgørelsen truffet af Myndigheden for Europæiske Politiske Partier og Europæiske Politiske Fonde den 25. oktober 2023, hvorved denne i henhold til artikel 27, stk. 2, litra a), nr. vi), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1141/2014 af 22. oktober 2014 om statut for og finansiering af europæiske politiske partier og europæiske politiske fonde pålagde Patriotes.eu, tidligere Identité et Démocratie Parti (ID Parti), en finansiel sanktion, annulleres.

2) I øvrigt frifindes Myndigheden for Europæiske Politiske Partier og Europæiske Politiske Fonde.

3) Patriotes.eu og Myndigheden for Europæiske Politiske Partier og Europæiske Politiske Fonde bærer hver deres egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

4) Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.

Costeira Kancheva Mac Eochaidh

Zilgalvis Tichy-Fisslberger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. september 2025.

Underskrifter